

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobkyně: L. I.**, zastoupena Mgr. Romanem Nacu, advokátem, se sídlem Bratřanců Veverkových 396, Pardubice, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2005, č. j. 47 Az 500/2003 – 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 47 Az 500/2003 – 34 ze dne 27. 1. 2005, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM 938/VL – 11 – P08 – R2 – 2001 ze dne 3. 2. 2003, kterým žalovaný stěžovatelce azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neudělil a nevztáhl na stěžovatelku překážku vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá nezákonnost rozhodnutí z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. a soudu vytýká, že ust. § 12 až § 14 zákona o azylu vykládá ryze účelově a používá vždy ten výklad, který je z hlediska stěžovatelky nevýhodný, čímž porušuje zásadu objektivně zkoumat veškeré předložené důkazy. Dále soudu vytýká, že pominul návrhy stěžovatelky, z nichž je patrné, že jí hrozí nebezpečí na životě a zdraví

a nezaobíral se skutečnostmi, které jsou hodné zvláštního zřetele, jak je uvedeno v ust. § 14 zákona o azylu. Namítá dále, že rozhodnutí postrádá důvod, a že soud nesprávně vycházel pouze ze zákona, nikoliv z faktů, které by mohly být ve prospěch stěžovatelky, k nimž se prakticky nevyjádřil. Shledává, že závěry soudu jsou v rozporu s obsahem spisu. Žalovanému pak vytýká, že vycházel z neznalosti celé problematiky, dogmaticky aplikoval právní předpis a postupoval v zásadě, že cílem je pozitivní rozhodnutí o udělení azylu nevydat. Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby rozsudek krajského soudu v Praze zrušil, věc vrátil soudu k dalšímu řízení a přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti především poznamenává, že stěžovatelka neobjektivnost zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v Uzbekistánu ničím nedokládá a nekonkretizuje, a proto nelze zvažovat oprávněnost její argumentace. Odvolává se na rozsudek NSS v Brně č. j. 4 Azs 111/2004 ze dne 16. 7. 2004, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil názor na zprávy MZV USA obecně a poukazuje na to, že rozsah dokazování ve správním řízení ve věcech azylových je dán především obsahem podané žádosti. V případě stěžovatelky vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu věci, na jehož základě pak žádost stěžovatelky o udělení azylu posoudil a zdůraznil, že stěžovatelka měla možnost se během řízení před správním orgánem vyjádřit ke všem skutečnostem, které ji vedly k odchodu ze země původu i k informacím o zemi původu, které nevyužila a nežádala jejich doplnění, a proto nemůže v kasačním řízení namítat dokazování neobjektivními zprávami, z nichž správní orgán vycházel.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatelka žádost o azyl odůvodnila národnostními problémy mezi Uzbeky a Rusy, vysokou kriminalitou v zemi původu a obavou, že by syn, který s ní přicestoval, musel nastoupit vojenskou službu. Poprvé s tehdy nezletilým synem přicestovala do České republiky v polovině roku 1999, po ročním převážně ilegálním pobytu a zaměstnání se stěžovatelka vrátila zpět do Uzbekistánu a po třech měsících pobytu opětovně přicestovala do České republiky v listopadu roku 2000. O azyl požádala až 4. 2. 2001 proto, že nevěděla jak si zlegalizovat pobyt na území ČR. Její problémy jako rusky mluvící obyvatelky Uzbekistánu spočívaly v tom, že po rozpadu Sovětského svazu musela v zaměstnání užívat uzbecký jazyk, který neznala, a proto práci opustila. Tvrdila, že nebylo prakticky možné pro rusky hovořící obyvatele sehnat zaměstnání. Původně do ČR přicestovala, aby ochránila syna před výkonem základní vojenské služby a proto, že neměla práci a nemohla tam existovat. Její situace se ale nelišila od ostatních spoluobčanů v Uzbekistánu a neměla tam žádné problémy se státními úřady. Uvedené důvody žalovaný posoudil na základě informací vyplývajících ze zprávy Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv v Uzbekistánu za rok 2000, ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 30. 7. 1999 a 18. 12. 2000 a neshledal naplnění podmínek podle ust. § 12, § 13, § 14 zákona o azylu. Azyl stěžovatelce neudělil a rovněž neshledal, že by na straně stěžovatelky byla dána překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného stěžovatelka napadla žalobou, v níž vytýká správnímu orgánu, že řádně neposoudil důvody hodné zvláštního zřetele ve vztahu k ust. § 13 zákona o azylu, neboť zemi původu opustila kvůli rodinnému příslušníku. Dále správnímu orgánu vytýkala, že se nezabýval samotnou podstatou žádosti, kterou nekonkretizuje, ale důvody pro udělení azylu spatřoval v obecně špatných podmínkách v zemi původu spočívající v nemožnosti uplatnit se na trhu práce a v národnostních problémech projevující se urážkami ze strany uzbeckého obyvatelstva. Zdroje informací považovala za irelevantní, nereflektující na jednotlivé konkrétní případy a správní orgán tudíž vycházel z nedostatečného skutkového zjištění. Krajský soud žalobu zamítl, když dospěl k závěru, že stěžovatelka netvrdila žádné

důvody uvedené v ust. § 12 zákona o azylu, ale naopak podanou žádostí chtěla řešit svou osobní situaci, situaci svého syna a zejména legalizovat pobyt na území ČR. Dospěl rovněž k závěru, že žádná z těchto skutečností by neodůvodňovala udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu podle § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. v mezích uplatněných kasačních důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. V logice kasačních důvodů je nejprve nutno se vypořádat s námitkou směřující proti vadám řízení před žalovaným, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé (§ 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.), přičemž vadou má být to, že žalovaný vycházel z nelogických podkladů, zejména pofiderních zpráv Ministerstva zahraničních věcí USA, týkající se stavu dodržování lidských práv v Uzbekistánu za rok 2002 a z článku týdeníku R., a proto je rozhodnutí neobjektivní a navíc správní orgán nepoužil veškeré dostupné materiály při hodnocení dané situace. Předně je nutno uvést, že stěžovatelka v žalobě i v kasační stížnosti namítá především nedostatek skutkových zjištění pro posouzení své žádosti a dále zpochybňuje zjištění učiněná žalovaným ze shora uvedených zpráv. V obou případech tak činí pouze v obecné rovině. Uvedená námitka není důvodná nejen pro svoji obecnost, ale také proto, že stěžovatelka v průběhu správního řízení nevyužila svého práva seznámit se s obsahem uvedených podkladových zpráv, vznést vůči nim námitky, event. učinit návrh na doplnění dokazování. Ostatně stěžovatelka ani v kasační stížnosti neuvedla jakoukoliv skutkovou specifikaci pochybení, jichž se měl žalovaný v procesu dopustit, např. ke kterým konkrétním důvodům, jež měla stěžovatelka v řízení uvést, žalovaný nepřihlédl.

Nesprávným posouzením právní otázky (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.) by byl omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav, přitom o mylnou aplikaci právní normy jde tehdy, pokud soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl za daného správně zjištěného skutkového stavu použít a nebo aplikoval správný právní předpis a dopustil se nesprávnosti při výkladu. Nejvyšší správní soud především předesílá, že stěžovatelka v žalobě napadla výrok o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu v tom, že správní orgán neposoudil jí tvrzené důvody jako důvody hodné zvláštního zřetele. Krajský soud v souvislosti s tímto ustanovením konstatoval, že žadatelka o azyl v řízení neuvedla žádnou skutečnost, která by odůvodňovala udělení tohoto azylu a takovou skutečností není uváděná obava o syna, který by měl nastoupit vojenskou službu, neboť on sám podal žádost o azyl a tyto skutečnosti jsou řešeny samostatně, resp. v jiném řízení. V posouzení těchto důvodů žádosti o azyl stěžovatelky ve vztahu k ust. § 14 zákona o azylu nelze správnímu orgánu ani soudu ničeho vytknout.

Nejvyšší správní soud dále musí v této konkrétní věci konstatovat, že rozhodnutí správního orgánu i rozhodnutí soudu naopak odpovídají zásadám logiky. V projednávané věci je třeba uvést, že stěžovatelka poprvé vycestovala ze země původu v roce 1999, následně po ročním pobytu na území České republiky se rozhodla pro návrat do země původu, který byl bez jakýchkoliv problémů se státními orgány a bez jakýchkoliv překážek, aby se opětovně po několika měsících vrátila zpět do České republiky, aby se po několika měsících nelegálního pobytu rozhodla pro podání žádosti o azyl. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že se svobodně pohybovala mezi Uzbekou a Českou republikou, o azyl nepožádala neprodleně poté, co k tomu měla první příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového (v roce 1999 až 2000 šlo o několikaměsíční nelegální pobyt na území České republiky, v roce 2000 až 2001, kdy byla podána žádost o azyl, rovněž pobývala na území České republiky nelegálně). I kdyby důvody stěžovatelkou předestřené jako důvody odchodu ze země původu mohly být azylově relevantní, stěžovatelka se diskvalifikovala z možnosti

azylové ochrany tím, že se před podáním žádosti svobodně pohybovala mezi Českou republikou a Uzbekistánem, na území ČR setrvávala vždy po příjezdu nelegálně, a proto motivy její žádosti o udělení azylu nepochybně směřují k legalizaci pobytu na území ČR, jak ostatně stěžovatelka uvedla ve správním řízení.

V souzené věci Nejvyšší správní soud neshledal naplnění žádné ze stížních námitek a ze všech shora uvedených důvodů dospěl po přezkoumání rozhodnutí krajského soudu k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nenáleží, žalovanému, jenž byl procesně úspěšný, podle soudního spisu žádné náklady nevznikly, proto bylo rozhodnuto, že se mu jejich náhrada nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu